

POSLEDNÍ PES NA ZEMI

ADRIAN J. WALKER

POSTAPOKALYPTICKÁ SCI-FI

ADRIAN J. WALKER

POSLEDNÍ PES
NA ZEMI

Copyright © Adrian J. Walker 2017
First published as The Last Dog on Earth
by Del Rey, an imprint of Ebury.
Ebury is part of the Penguin Random House group of companies.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Aleš Kolář, 2019
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-342-8 (pdf)

ADRIAN J. WALKER

POSLEDNÍ PES
NA ZEMI

PŘELOŽIL ALEŠ KOLÁŘ

PRO BRONTE A VŠECHNY PSY Z PARKU V PECKHAM RYE.

ČÁST 1

Vrum

LINEKER

Stroj se zapíná a – VRUM – rozbíhá. Tohle je rozhodně povedená část dne. Nejdřív se mi cpou do nosu pachy: hlína hřbitova, spálená tráva a staré citrony. Pak slyším šplouchání a zurčení tekoucí vody. Šplouch, šplích do konvice, líně otevírám oči a v kuchyni vidím zelené světlo. To je další povedená část. Je pět ráno, venku ještě tma, ale zvedám hlavu, vrtím ocasem, koukám na dveře, za kterými se dělá káva, a čekám, čekám, čekám...

Potom se dveře konečně otevřou a v nich stojí on. Je to on, do prdele, v celé své neuvěřitelné kráse. To je ale tělo. To je ale mozek. Kus chlapa. Je to kurva *bůh*.

Po podlaze mi škrábou drápky a kloužou tlapky, na půl cesty k němu jsem ještě předtím, než si vůbec uvědomím, že jsem vylezl z pelechu. Mne si chlupatý obličej a drbe se na tom svém obřím zadku, vydává to nezaměnitelné nebeské aroma soli, rašeliny a dršťek, které je tu *jenom*

pro mě. Než se naděje, už se na něj vrhám a skáču – skáču, skáču, poskakuju, dokud si nedřepne a nepodrbne mě za ušima, hezky oběma rukama, tváří v tvář, takže konečně můžu pořádně nasát jeho sladoučký dech, hustou vůni slin a napůl stráveného jídla, které se posledních osm hodin marinovalo v jeho žaludku. Je to prostě silnější než já, musím ho olíznout! A taky to dělám. A on se nechá. A je to kurva paráda.

Miluju ho. Mého Rege. Mého pána. Tohle je bezpochyby ta nejlepší část dne.

Reg si sedá s kávou ke stolu – a protože je odborník, dává si ji se smetanou a třemi kostkami cukru –, zatímco se mu zběsile motám kolem nohou obutých do opelichaných papučí. Upíjí a spokojeně vzdychá – což je super, protože to znamená ještě víc jeho dechu, víc blaha pro nás tady dole na linoleu. Pach z jeho úst mi připomíná, co měl předchozí den k večeři, obvykle chleba, spoustu sýra a teplé maso se spoustou koření – jó, kurva, to koření, to krásně lechtá, jak kdyby mi nosem lezli mravenci – jde mi z toho hlava kolem, jen na to pomyslím. Mám totiž hlad. Mám neustále hlad. Je to hlavně tím, že náš bejvák v jednom kuse voní jídlem – nejčastěji kvašeným kravským mlékem. Je to jak v sýrárně. Ale taky je to kvůli tomu, že jsem pes, a tudíž můj chřtán, břicho a jazyk fungují jako nenasytitelná, pažravá bestie, která má v životě jediný účel – sežrat úplně všechno, na co narazí. Maso, zeleninu, vajíčka, zrní, dřevo, chlupy, hovna – hmm, ano, prosím, těch celou hromadu, děkuji

pěkně –, maso, beton, brouky, pavouky, kuřecí kůži, rybí kůži, mojí vlastní kůži, Regovu kůži, ovoce, staré ovoce, shnilé ovoce, shnilé maso, samozřejmě i nádobí, kosti, usně, plasty, látky, vlnu, ponožky, kalhoty, boty, obkladové desky a zmínil jsem už maso?

To všechno. Do chřtánu, chramst mlask mňam, díky a dobrou.

Až na jablka. Jablka jsou kurva hnus.

To je jedno. Mám hlad a Reg, Bůh žehnej jeho smradlavejm fuseklím, to moc dobře ví. A tak mi plní misku.

Musím připustit, že jsem v tuhle chvíli vždycky trochu napjatý. Nemám tušení, co dostanu k snídani. Může to být něco suchého, ale i mokrého. Možná nějaká výborná kejda z talíře v lednici nebo třeba tukem nasáklá kůrka jeho sendviče se slaninou. Bestie v mém břiše se nemůže dočkat žrádla, ale neví, co ji čeká. Nemůžu ji ovládnout a umírám nedočkavostí.

Vězte, že psi takhle prožijí většinu své existence. Jsme neustále vydáváni na milost věcem mimo naši kontrolu. Hlad, žízeň, hárání, sex, spánek, svědění, násilí, létající předměty, pach, *maso*. Neustále nás něco žene dál. Akce a reakce, to je náš život.

Takže se nacházím na pokraji nové reality tvořené snídání a klepu se jak poustevník v zimě. A pak to přijde a pohltí mě pachy, ústa mi zalijí sliny a vlastně je to všechno jedno. Tohle je *kurevsky* dobrá část dne. Miska je na podlaze a já se na ni vrhám, hltám ji, vdechuji ji. Jsem u konce,

hotovo, už skoro ani nevím, kdo jsem, ani co jsem to právě snědl, a upřímně, je mi to úplně u prdele.

Trocha vody pro mě – milé – a už zase letím radostně pryč, bestie v břiše je na chvíli ukojená. Co dál? Reg už roztáhl závěsy, stoupám si na zadní a opírám se o sklo balkonových dveří, abych se mohl podívat ven. Bydlíme tak vysoko, že vidím celé míle daleko. V přicházejícím úsvitu se přede mnou rozprostírá celé mé království; silnice, domy a ulice, které se mezi tím vším proplétají jako žízály v hromadě hlíny. Zním to celé nazpaměť. Každý keř a každé křoví v The Rye, každičkou šterbinu na hlavní ulici, každičkový ochcaný roh i koš, každý vyhořelý vrak, každou pobořenou zarostlou budovu, každé rozbité okno a každou lidskou kostru. Všechno to znám a je to sakra skvělý.

Jmenuji se Lineker a žiju v jižním Londýně. Nevím, co jsem zač. Kousek toho, kousek tamtoho i kousek něčeho dalšího. Teriér, retrívr, lovecký pes. Tátu jsem nepoznal a po mámě mi zůstaly jen vřelé, ale mlhavé vzpomínky – jak mi svým růžovým, vlhkým a nebesky vonícím jazykem olizuje čelo; jak se spolu s tou bandou ostatních prďolů cpu k jejím cecíkům a saju z nich ten hustý bílý elixír, který mi dodává sílu. Ách, moje mamka. Nejspíš už zaklepala bačkorama.

Vážně nemám potuchy, jaké jsem plemeno. Občas jsem slyšel, že mi lidé říkají „vořech“, což, abych byl upřímný, moc nechápu a uráží mě to. Z žádného stromu jsem přeci nespádl a ani mě nenajdete v hromadách na zemi – jsem

originál. Speciální edice. Vyrobený na zakázku. Nekopírovatelný. Šance na můj výskyt je jedna ku milionu.

Co vím – a jsem si tím zatraceně dobře jistý –, je fakt, že jsem poslední pes na zemi.

To je, co?

Já a Reg – můj pán, můj dvojnožec – jsme staří mládenci. Žijeme sami v šestém patře peckhamského domu se schodištěm tak nasáklým močí, až se mi z toho točí hlava. Čtyřicet padesát let moči, pěkně jedna vrstva přes druhou, prostě paráda. Ale to je jedno, žijeme tu jen my. Na ženské nemáme čas. Máme totiž moc práce.

Když říkám, že nemáme čas, není to tak docela pravda. Vlastně je to tak trochu lež. Já bych čas měl, ale tak nějak, víte, nejsou tu žádné ženské, se kterýma bych ho trávil. Lineker už žádné sukně neprožene, už žádné povyražení, jsem to ale chudák atd. atd.

A Reg? Nemůžu mluvit za něj, ale nevzpomínám si, že by kdy měl v *Casa del Fromaggio* nějakou fenu dvojnožce, a to ani předtím, než venku všechno utichlo. Neumím si vysvětlit proč. Uznávám, není to zrovna princ Krasoň. Kdyby koncertoval na balkóně, moc kalhotek by mu tam nepřistálo. To vzhledem k tomu, že má témbř knihomola – takový ten tenor, který si vy spojujete s pletenými svetry, s katalogy elektroniky a notýskem s opsanými jízdními řády vlaků. Ale *já* si myslím, že je to hlas člověka, který se vyzná.

Podle mě je Reg prostě dokonalý. Vysoký, široký, chlupatý, s působivými prdy a úžasným srdcem – skoro tak

úžasným, jako je jeho dech, a ten je fakt *skvostný*. Vůbec nechápu, že ho žádná ještě neklofla, nicméně je to tak. Ale co já vím?

Možná je to proto, že tak tvrdě pracuje. Je to spisovatel, víte. Autor. Jazykotepec. Vstává každý den před úsvitem a pak škrábe do té své knihy, aby napsal alespoň pár stran, než vyrazíme ven. Já se zatím toulám kolem, někde si zdřímnu a proplovám sny o snídani. Chrápu, dokud není hotový, pokud se tedy nerozhodne masturbovat, to jsem pak, samozřejmě, *zcela* vzhůru. Když k tomu dojde, cítím se při pohledu na něj poctěn, je to privilegium. Posadím se, narovná záda, packy u sebe a během té krásné události tiše rozjímám. Říkám vám – i dospělého psa to dovede rozplakat.

Co dalšího bych vám mohl o Regovi říct... och, ano! Reg miluje fotbal, nebo spíš miluje velmi krátké období mezi koncem osmdesátých a začátkem devadesátých let, kdy se anglický fotbalový tým dostal na mistrovství světa dál než obvykle. Proto mě pojmenoval Lineker, po svém hrdinovi, Garym. Sleduje staré záznamy těch zápasů, zejména má rád ten zakončený penaltami. Pokaždé hlasitě fandí, jako kdyby nevěděl, jak zápas dopadne. Někdy jsem dokonce i já překvapený, když prohrají, což se nakonec stane vždycky.

To je Reg: psaní, fotbal a já.

Vím, co si asi myslíte. Jak to, že toho tolik vím? Jsem přece jenom pes. Chápu vás. Rádi si pokládáte takové otázky, že? Vy chytrí opičáci.

Jak na to nejlépe odpovědět? Hmm, hmm... no, můžu to zkusit několika způsoby: můžu se vám pokusit vysvětlit, že přemýšlíme rychleji nebo že poznáme, co se vám honí hlavou jen z toho, jak máte shrbená ramena. Že s vámi i mezi sebou promlouváme nejen zvuky, ale i zápachy, pohledy a postoji těla (což se od vás vlastně zas tolik neliší).

Můžu vám zkusit říct, že psi nevnímají jen blechy a klacky, ale *všechno*. Věci, které vy nikdy neuvidíte, jako je zachvění kočičího fousku (o tom bych fakt radši vůbec nemluvil) nebo záblesk v lidském oku, který prozradí, kdo je nervózní, vzrušený nebo kdo se chystá udělat něco špatného. Každá maličkost, kterou uděláte, vše, co řeknete, i ten nejniternější výraz vaší tváře: to vše se dostane do těch našich chlupatých kebulí a zůstane to tam, ať se vám to líbí, nebo ne. (A mně se to líbí. Opravdu moc se mi to líbí, děkuji pěkně.)

Můžu se pokusit popsat vám, jaké to je, když vás uprostřed noci probudí něco tak nenápadného, jako je změna tlaku, jako by prostor kolem uchopila neviditelná ruka. Tato drobná změna v sobě ukrývá zprávy, které se nedají vyjádřit slovy, potom prostě musíme vstát a zjistit, o co jde.

Můžu to zkusit vyjádřit tak, jak jsem to právě udělal, obyčejnými větami a fakty, ale někdy na rozetnutí takového uzlu prostý jazyk prostě nestačí.

Ale poezie – ta je jako meč. Ta ten uzel rozetne raz dva.

Já tedy... ehm... se poezii občas věnuji – NESMĚJTE SE – opravdu. Není to tak těžké, když žijete s takovým

literárním mágem, jako je Reg. Chopil jsem se jeho řemesla a celé hodiny cvičím, koukám z okna na město a vnímám jeho nekonečné tvary a barvy. Zkusil jsem vám vysvětlit, jak přesně to všechno vím, ale na lepší způsob, jak to udělat, jsem zatím nepřišel.

Takže tady, když si mě vyslechnete, máte mou poetickou úvahu o záhadách psí intuice.

Svět nás volá.

Jo. Jste zklamaní. Je mi to líto, opravdu. Nesnáším, když jste zklamaní. Abych řekl pravdu, vlastně se cítím fakt strašně mizerně. Ale... kruci... co mám říct? Nic lepšího teď prostě nemám.

Ach jo.

Ale nebojte, budu se snažit dál, slibuju.

Pointa je, že se v těhlech věcech opravdu vyznám. Ne-divte se ani nebojte, když zjistíte, že o vás něco vím; ať už si myslíte, že jste provedli cokoliv, vy zlobiví opičáci, já si myslím, že jste pořád kurva kouzelní.

O čem jsem to mluvil? Jo, o životě! O našem setsakramentsky výborném, úžasném životě.

Po snídani vyrážíme ven.

Venčíme se v Peckham Rye, Reg a já. Dalo by se říct, že je to moje teritorium, můj rajón, moje království. Nejenom moje, samozřejmě. Do parku v The Rye chodí spousta dalších psů – tedy, chodívala. Většinu jich stále ještě cítím, čmuchám, kde a kdy se naposledy vymočili, než... no, k tomu se dostanu za chvíli.

Ted' je zima, při procházkách je celkem chladno. Nevadí mi to. Ono léto poslední dobou taky není žádné terno. Zima mi vyhovuje. A ty vůně. K těm se taky dostaneme.

Na procházce často ztrácím pojem o čase. Schovávám se v trávě, hopsám sem a tam, občas vyskočím, abych se zorientoval a našel Rege, pronásleduji obrazy minulých událostí, ať už z předešlé noci, nebo z dávných desetiletí. Ale pak se zklidním a zamyslím se. Vnímám jen šustění trávy a těžké mraky na nebi. Přísahám, že občas úplně zapomenu, kdo jsem.

A pak si to zase uvědomím: jsem poslední pes na zemi.

Když Reg zahvízdá, ostře a hlasitě jako straka, všechno se mi vrátí a vyrazím za ním.

Obvykle pak musíme sehnat nějaké věci. Reg má samozřejmě svá oblíbená místa; je tak předvídatelný. Nikdy nás nezavede nikam, kde jsme už dříve nebyli. Nevstoupíme do obchodu, který bychom už milionkrát neprolezli, nevystoupáme po schodišti, které bychom už důkladně neprozkoumali, a nevejdeme do dveří, které bychom dříve neotevřeli. A je i dochvilný. Tenhle chlapík nikdy nepřijde pozdě, nikdy. Když jsme venku příliš dlouho, znervózní, jeho krok se poté zrychlí a protáhne. Musíme vše splnit do puntíku přesně. Je pevný jako skála. Jako *skála*.

Doma mám vlastně volno. Někdy mi dá pamlsek a sám něco zbaští. Než jde psát, dá si jeho lordstvo šálek čaje nebo kávy, podle nálady, zatímco já jdu spát. Protože jsem po vycházce řádně utahaný, plácnu sebou na pohovku a za

zvuku škrábání tužky o papír usínám zničený náročným ránem. A to celé s vědomím, že tento den je stejný jako každý jiný den našich úžasných životů.

Úžasný dalekohled

DENÍK REGINALDA HARDYHO

3. PROSINCE 2021

Naše vlastní problémy jsou vždycky závažnější než problémy zbytku světa.

Dívám se na mrtvé město. Na černou díru zející na místě, kde dřív zářilo sto milionů hvězd – světél šťastných domovů, kanceláří, restaurací, hospod a aut. Jejich absence by mě měla děsit, ale ve skutečnosti se bojím jen toho, že chybí jedno konkrétní.

Myslím, že Beardsley někam odešel. Odešel nebo je mrtvý.

Doufám, že je mrtvý.

Ve skutečnosti se samozřejmě nejmenuje Beardsley, to já ho tak pojmenoval. Může to být jeden muž, nebo žena, případně i několik mužů a žen. Může to být i celá rodina, ale o tom pochybuji. Nedovedu si představit, že tu teď někdo vychovává děti.

I Shilton dnes vypadá nějak mdle. Asi mu praskla žárovka, možná i dvě. Nebo šetří palivem. Kde asi tak bere zásoby? Pearce vypadá v pořádku a Butcher poblikává jako vždy, ale Beardsley... no, ten už pět nocí za sebou nesvíí.

Možná sedíš na špatném místě, Reginalde, napadlo mě, když jsem si toho poprvé všiml. *Nepravděpodobné*, odpověděl jsem si, ale pro jistotu jsem provedl kalibraci.

Vždy měj po ruce metr. To je dobré pravidlo.

Diagonální vzdálenost od Reginaldovy levé oční bulvy k levému rohu balkonového okna = $35^{1/8}$ palce (mám radši imperiální jednotky): *souhlasí*.

Diagonální vzdálenost od Reginaldovy pravé oční bulvy ke klice dveří na balkón = $31^{3/4}$ palce: *souhlasí*.

Výška židle = $18^{7/8}$ palce: *souhlasí*.

Pruh lepicí pásky navazuje na pruh lepicí pásky na zemi, která navazuje na pruh lepicí pásky na spodku balkonových dveří: *ano*.

Okno je čisté: *ano*.

Rovná záda, hlava rovně vpřed: *ano*.

Začít s počítáním světél.

Shilton: *svítí*

Pearce: *svítí*

Walker: *svítí*

Butcher: *svítí*

Parker: *svítí*

Wright: *svítí*

Waddle: *svítí*

Gascoigne: *svítí*

Platt: *svítí*

Lineker: to jsme my, *svítí*

Beardsley: nic.

To je problém.

Dalekohled, který vlastním, je velmi kvalitní. Můj zrak není ani zdaleka tak dobrý – kvůli středně silné myopii s přibližně -3,23 dioptriemi nosím brýle už od dětství –, proto je pro mě vidět něco vzdáleného zřetelně vzácný jev. S neustálou mlhou už toho tolik nenadělám; čisté nebe jsem nespatriil již od roku 2018. Mám ho z obchodu s outdoorovým vybavením na ulici Peckham High Street – má dvanáctinásobné přiblížení, křišťálově čisté čočky, je pěkný a lehký, ale zároveň pevný a tvrdý, no a samozřejmě zcela mimo mou cenovou relaci. Dříve bych si ho ani náhodou nemohl dovolit.

Primárně ho používám ke sledování divoké zvěře. V Peckhamu jí teď žije spousta, zejména v The Rye. Krysy, myši, holubi, kočky, datlové, pěnkavy a světle zelené andulky, co s řevem poletují mezi stromy na jižním okraji. Údajně je do Londýna přivezl v šedesátých letech Jimi Hendrix. Je legrace je pozorovat. V kombinaci s tři roky neposekanou trávou a neořezanými stromy to tady vypadá jako v džungli.

Park je teď hustý a temný, páchne po liškách a občas jsem zahlédl i jezevce. Veverky jsou stejně početné jako vždy. Díky mírné zimě, kterou jsme tu až donedávna měli, jsou všechny po dvouměsíčních oříškových hodech

vypasené a neohrabané. Jejich veverčení oživuje snad každou větev v parku.

Tolik života. Někdy jen sedím a sleduji svým úžasným dalekohledem, jak se zvířata hemží, skáčou a poletují.

Ale dalekohled mi neslouží jen k zoologickému pozorování. Hlídám s ním i ta světla.

Beardsley se objevil jako první. Bylo to večer poté, kdy jsem našel svůj generátor, Berthu, tedy něco málo přes tři roky zpátky. Celé týdny nešla elektřina, a jelikož jsem se už rozhodl zůstat, věděl jsem, že se musím zaopatřit sám. Býval jsem elektrikář, naštěstí jsem se tedy v těchto záležitostech vyznal, ale to byl jiný život.

Říká se to tak, ne? *Jiný život*. Jako kdyby život byl něco jiného než jedna dlouhá časová přímka: série událostí před a potom. Na svět nahlížíme opravdu zvláštně.

Každopádně, právě jsem vytáhl Berthu po schodech do desátého patra – a věřte mi, že nejsem žádný Geoff Capes –, proto jsem si dopřával zasloužený odpočinek, když vtom se v okně zablesklo světlo. Nejdřív jsem si myslel, že se mi to jen zdá, že mám z únavy vidiny. Ale skutečně tam bylo: slabé světélko v tmavé mase budov, asi míli na sever od našeho bloku. Podíval jsem se pozorněji, napadlo mě, že je to možná jen odraz zapadajícího slunce v rozbitém okně, ale přeci jen šlo opravdu o světlo – stálé a oranžové, elektrické, vyrobené člověkem. Někdo další, někdo zůstal, stejně jako já.

Bylo bláhové myslet si, že jsem jediný.

Zakroužkoval jsem světlo na okně zvýrazňovačem a celý večer ho sledoval. Když zhaslo, sevřel se mi žaludek. Nechtěl jsem myslet na to, kdo tam přežívá a na co se ve tmě chystá.

Objevilo se i následující den, i ten další a další a další – jako hodinky: ve stejný čas, na stejném místě, přesně v mojí značce. Vedl jsem si záznamy, nakonec jsem si musel připustit skutečnost, že se tam kdosi natrvalo usadil, proto jsem si na mapě upravil hranici.

Mapu jsem vytvořil dávno předtím, než se objevila světla, dávno předtím, než padla mlha, vlastně dávno předtím, než se to všechno stalo. Ulice, které jsem na ni vyznačil, ohraničují moje teritorium. Jsem toho názoru, že takovou mapu by měl mít každý.

K životu nám stačí jen malý prostor. Spočítal jsem to.

Planeta má 197 milionů čtverečních mil, z toho jen 58 milionů tvoří pevnina. Většina z ní je neobyvatelná, lidé se navíc zdržují spíše na pobřežích a budují města, jako je třeba Londýn. Ten má 3 236 čtverečních mil a v době, kdy jsem mapu kreslil, byl domovem pro 14 milionů jedinců. Pokud by se mezi ně rovnoměrně rozdělil, připadlo by na každou ušmudlanou čtvereční míli Londýna 4 326 a kousek člověka.

To znamená 716 čtverečních yardů pro každého muže, ženu i dítě.

Samozřejmě když se zohlední veřejné prostranství, soukromé pozemky, podzemní parkoviště, domy a běžně nedostupné prostory, k tomu trocha nezbytného osobního

prostoru, tak se výpočet potřebného místa poněkud zkomplikuje. Navíc jsem měl psa, ten taky potřeboval svůj prostor.

Nakonec hranice na mojí mapě sahaly od Ada Road na severozápadě po spodek Bremmington Parku na severovýchodě, pak se táhla na jih k Homestall Road a znovu na západ. Dvě čtvereční míle. Přišlo mi to víc než dost.

Po objevení světél jsem severní perimetr zkrátil o pár ulic, abych na někoho náhodou nenarazil.

Nemůžu se totiž dotýkat jiných lidí. Pokud se tak stane, dostanu záchvat.

Není to tak odjakživa. Třicet let jsem byl úplně normální, ale pak... no, když se má nemoc projevila, uvědomil jsem si, že mi může značně zkomplikovat život. Hned ze dvou důvodů:

a) žil jsem v Londýně, obřím městě plném lidí, všichni měli kůži a pohybovali se, tudíž hrozilo, že se někdo přiblíží a my *se dotkneme*,

b) pracoval jsem jako elektrikář, takže jsem se s lidmi musel stýkat vcelku pravidelně.

Nakonec mi došlo, že v místě, jako byl Londýn, se lidé jeden druhému stejně raději vyhýbali. Jediný, na koho jsem si musel dávat pozor, byli vítači – ti, kdo ostatním rádi podávali ruku.

Šlo povětšinou o muže ze střední třídy, kteří nabídli člověku čaj a sušenky a pak postávali někde v rohu. Proč vůbec někdo chtěl pohostit bezejmenného cizince, kterého

poslali, aby jim opravil pojistky, šlo tak trochu mimo mě, ale dělo se to.

Kdykoli jsem vycítil vítače, zůstal jsem stát poměrně daleko ode dveří, v ruce schované v rukavici jsem držel náradí a v druhé zalaminovaný papír vysvětlující můj problém. Když jim došlo, co se na něm píše – zpravidla nastala poněkud trapná chvíle –, bylo bezpečné pokračovat.

Držet se na vlastním území a nedotýkat se jiných lidí. To jsou má pravidla. Svět, ve kterém teď žiji, naštěstí činí jejich dodržování o něco jednodušším, než tomu bylo dříve.

A k vodě se taky nemůžu přiblížit.

A než se zeptáte: ne, nejsem blázen. Voda je nebezpečná, to je prostě fakt. Ujišťuji vás, nejsem žádný šílenec.

Připouštím ale, že poslední dobou je se mnou něco jinak. Nevím úplně přesně, co to je, ale drží se mě to. Je to, jako by mi někdo dýchal zezadu na krk. Kolem dokola se mi vracejí ty samé zmatené myšlenky, vzpomínky na věci, které se možná nikdy nestaly, nebo možná ano, nevím, jen prostě...

Proto jsem si začal znovu psát deník.

Kdysi dávno jsem chodil k terapeutce.

„Když vás vaše myšlenky zahltí,“ říkávala, „tak je zkuste sepsat. Možná to pomůže, zejména když máte psaní jako koníčka. Jak pokračuje práce na vašem románu?“

Neměl jsem to slovo rád: koníček. Sledování ptáků je koníček. Procházky se psem taky. Cokoliv, u čeho nemusíte chvíli přemýšlet. Osmnáct let se snažím napsat tu mou

knihu, ale zatím nemám pocit, že bych nemusel přemýšlet. Je v ní tahle Vévodkyně, víte...

Ale to odbočuji. Zpět ke světlům.

Zdalo se, že nejsme s Beardsleyem sami. Během následujících týdnů se objevilo dalších devět světél, označil jsem jejich polohu na okně a zapsal je do sešitu. Jednoho večera jsem pracoval na připojení generátoru k rozvodům v mém bytě a najednou jsem si uvědomil – a trochu se i zděsil –, že i já jsem jedno takové světélko. Viděli mě stejně, jako já viděl je.

Musel jsem se na chvíli posadit.

Navštíví mě někdo z nich? Naštěstí k tomu nedošlo. Zatím.

První světlo, devět dalších a já: celkem jedenáct světél. To číslo bylo jako dar z čistého nebe; hned jsem totiž věděl, jak každé z nich pojmenuji. Podle anglické sestavy, která hrála 4. července 1990 v osm večer proti západnímu Německu semifinále fotbalového mistrovství světa na Stadio delle Alpi v Turíně – ten zápas jsem viděl mnohokrát. My jsme si samozřejmě přivlastnili Linekerovo jméno.

Ale teď, když Beardsley zmizel, se najednou zdálo, že máme jen deset mužů. Bylo nás o jednoho méně. Budu ho muset smýt z okna.

Nejspíš mě máte za blázna, že jsem zůstal. Bez elektřiny, vody, popelářů, jen s minimem čerstvých potravin a bez společnosti. Ani se nedivím, viděl bych to stejně.

Tak proč jsem tedy neodešel?

Protože odchod by znamenal změnu a té se vyhýbám jako čert kříži.

Přišlo to pomalu. Člověk si všiml určitých náznaků, jako kdyby se do našich každodenních životů snažila prodrat jiná realita. Nešlo o nic zvláštního. Lidé na ulici častěji zvedali hlavy a nervózně se rozhlíželi. V autobuse spolu hovořili déle a hlasitěji než normálně a jejich slova poutala pozornost ostatních cestujících.

Blížily se volby – ty vůbec poslední, jak se později ukázalo. Krom tradiční a lidu tolik vzdálené rétoriky z Westminsteru se daly zaslechnout i srozumitelnější hlasy. Hlasy okrajové kampaně bojující za podivné ideje z minulosti, kterou všichni považovali za pohřbenou.

Vracel jsem se s Linekerem z procházky a míjel jsem na chodníku postavený stolek s vysokými štosy letáků s fotografiemi. Krátce jsem se podíval na ženu ve středním věku v šále a kozačkách, která za ním seděla. Vytušil jsem, že jde o nějakou levičáckou aktivistku, a přidal do kroku.

„No nazdar! Malý Reggie H.“ ozval se známý hlas.

Zarazil jsem se a ohlédl. Žena se postavila. Zvedla obočí.

„Ty mě nepoznáváš?“

Zamračil jsem se. Pak se mi rozsvítilo.

„Angela?“ řekl jsem, když jsem se k ní obrátil čelem.

„Angela Hastingsová?“

Vyrostli jsme spolu. Ve školních letech byla podsaditá a hlasitě nás komandovala, když jsme si hráli na hřišti. Měla v sobě nezvyklou kombinaci autority a nevázanosti. Nakonec

z ní vyrostla předčasně vyvinutá nalíčená divoška, která vše vyzkoušela dříve než ostatní. Chodili jsme do stejného ročníku, ale pohybovali jsme se v jiné společnosti – tím chci říct, že na rozdíl ode mě kamarády měla. Dělal si ze mě legraci. Ve stejných kruzích jsme se začali pohybovat až v patnácti, kdy začala randit s o čtyři roky starším kamarádem mého bratra. Stala se štamgastkou v hospodě, do které mě brával, když máma potřebovala soukromí. Jako pro většinu chlapců v mém věku, i pro mě představovala Angela ten sexsymbol, po kterém jsme zoufale toužili, ale kdyby se přeci jen náhodou mělo zadařit, strnuli bychom hrůzou. Ale přesto jsme o těch dívkách občas hluboko v noci snili.

Zazubila se, mrkla na mě jedním okem a s povzdechem si schovala ruce do kapes svého kardiganu.

„Takže jsi to ty,“ řekla. „Páni, to už je doba, malý Reggie. Naposledy jsem tě viděla myslím...“

Zarazila se a ve tváři se jí mihl výraz, ve kterém jsem se už dávno naučil rozpoznat lítost. Potřásla hlavou.

„Moc mě to mrzelo, když jsem se to dověděla, Reggie,“ řekla. „Opravdu. Jak se máš?“

„Dobře, díky, Angelo,“ odpověděl jsem. „Jde to.“

Kývla, nadějně se usmála a potom si všimla Linekera.

„Ach, koukám, že máš pejska.“ Dál ho pozorovala. Pak se její výraz změnil, sevřela pevněji čelist, vzpomínám si, že mi to připadalo velmi zvláštní. „To je dobře. Slyšela jsem, že to někdy pomáhá.“

Lineker tiše zavrčel.

„Linekere,“ napomenul jsem ho.

„To nic,“ řekla a zvedla zrak. „Nejspíš cítí ty moje. Mám doma za své hříchy tři!“

Chraptivě se zasmála – stejně jako se kdysi smávala v hospodě, kde jsem strávil nespočet večerů v tichém stínu bratrova společenského života.

Podíval jsem se na stůl, u něhož předtím seděla. „A co je tohle všechno?“

Popotáhla a odkašlala si. „Vedeme kampaň za změnu ulice Rye Lane,“ prohlásila s vypjatou hrudí a hrdým úsměvem.

„Myslíš jako přestavbu?“ zeptal jsem se. „Předělat střechy, cestu a tak?“

„Ne, chceme ji změnit úplně. Zbourat všechny prodejny, ty smradlavé stánky s rybami, obchody s nekvalitním africkým zbožím... chceme jí navrátit dřívější slávu, Reggie. Udělat z ní zase krásnou britskou ulici.“

Zvedala bradu a v tváři se jí zračila znepokojující směsice pýchy a znechucení. Nevěděl jsem, jak na to reagovat.

„Máte velké ambice, Angelo,“ řekl jsem nakonec.

Pokrčila rameny. „Musíme být ambiciózní, pokud se mají věci změnit.“

Rukou ukázala na stůl.

„Vezmi si leták, Reggie, ať se trochu vzděláš.“

Jeden z těch křiklavých pamfletů jsem zvedl a prohlédl si ho. Na přední straně byl na nekvalitní fotografii usmívající se muž v obleku.

„To má být kdo?“ zeptal jsem se. Brzy toho muže poznal celý svět.

„To je, můj malý Reggie, naše budoucnost,“ řekla tónem, který jsem od ní nikdy dřív neslyšel. Přeběhl mi mráz po zádech.

„Vážně?“ odvětil jsem. Začínal jsem mít podezření, že jí někdy v době od našeho posledního shledání opustil rozum.

„Nechceš se k nám přidat?“ zeptala se s přívětivým úsměvem, jako by mě jen nevinně zvala do místního kostela.

Znovu ten lítostivý výraz následovaný povzbudivým kývnutím. „Pomohlo by ti, kdyby ses stýkal s dalšími lidmi.“

Opatrně jsem ten pamflet položil zpět na stůl. „Díky, Angelo, ale raději ne,“ odmítl jsem. „Já si vystačím tady s Linekerem. Éch, tak nějak teď dávám přednost psům před lidmi.“

Usmál jsem se na ni, ale její obličej už potemněl. Její veselost, vřelost a naděje – to vše se se vypařilo jako pára nad hrncem. Pod nimi se skrýval kamenný výraz. Lineker zavrčel a tentokrát jsem ho nenapomenul.

„Blíží se změna, Regi,“ varovala mě, „ať se ti to líbí, nebo ne. Nemůžeš se před ní schovávat.“

Můžu, pomyslel jsem si. Můžu a taky schovám.

„Sbohem, Angelo.“ Odešel jsem.

„Ahoj, malý Reggie!“ zavolala za mnou, opět s veselím, které jako by odněkud vytáhla. „Vzpomínala jsem na tebe – opatruj se!“

O necelý rok později sledovali obyvatelé Peckhamu, jak do jejich čtvrti vjíždí první tank – jeho buranský řidič narazil do oblouku mostu a shodil po trati jedoucí vlak. Doteď tam leží pokrytý bahnem a porostem. Tou dobou jsem ve svém bytě bydlel už dvacet pět let. Nedovedl bych vám říct, kdy jsem se naposledy vymotal ze zákrutů M25. Na severní břeh jsem už skoro deset roků nev kročil. Úplně každý den jsem nosil ty samé šaty, četl ty samé noviny, díval se na ty samé programy a pil ten samý čaj.

A pak se to všechno stalo. Sledoval jsem, jak lidé s křikem prchají před tanky a bombami a také před těmi machistickými hrubiány ve fialových bundách a čepicích se zlatými chocholy. Všechno jsem to v tichosti sledoval; byla to jen další změna – ničivá a zrádná, ale pomíjivá – jako hurikán. Nenechal jsem se strhnout. Tentokrát ne.

Změna je něco, čemu je nutno se za každou cenu vyhnout.

Narodil jsem se v roce 1969, skoro přesně v tu chvíli, kdy pan Armstrong vkročil na povrch Měsíce. Moje matka říkala, že jsem se měl jmenovat Neil, ale toto jméno už bohužel dali mému bratrovi. Takže mě nepojmenovali po nikom konkrétním. Reginald. Táta pláchl do Irska ještě před tím, než jsem se narodil, a tak jsme v našem bytě v Nunhead zůstali jen já, máma a Neil.

V Londýně žiju celých mých padesát dva let, mohl jsem tedy v jeho ulicích pozorovat půl století změn. Viděl jsem, jak se cesty rozbíjely a znovu spojovaly jako dětská

kolejnice. Sledoval jsem budovy, které rostly a padaly jako domino, vysoké, široké, úzké i ostré jako střepy. I móda se měnila – šaty, boty, účesy, barvy látek v různých kombinacích, každá křičela, že je ta nejlepší, ale nebylo tomu tak ani u jedné. Hudba, film a divadlo: vždy přišel další velký hit a hvězdy s nablyštěnými tvářemi a nehty ostrými jako břitvy vylézaly z limuzín a zakopávaly na červených kobercích. A lidé – ti se měnili nejvíc. Z přátel se stávali cizinci, milenci se obměňovali ve vzdálených vzpomínkách, děti... děti byly dětmi. Hlasy se mění, jejich přízvuky, stejně jako slova i myšlenky, které přenášejí. A názory, postoje a pocity – ty se mění rychlostí světla.

Měsíc co měsíc, rok co rok, výstřelek za výstřelkem, všechno prostě jen pokračuje dál a dál a dál. Změna, změna, změna.

To opravdu není pro mě.

Proto jsem zůstal, aby bylo vše při starém, beze změn.

K životu stačí málo. Přístřeší, jídlo a voda; to je hlavní. Mohli byste mi tvrdit, že přeci občas musím toužit po společnosti, někdy třeba i po troše toho povyražení. Nic takového ale nepotřebuji. Tak či tak, dobývání žen je pro mladé.

Stačí jen to nejnutnější; vše navíc je jen prach.

Vede se nám dobře, Linekerovi a mně. Bertha zvesela hučí, paliva je dost, žárovek, jídla a vody taktéž a musím říct, že i topení funguje skvěle. Což je dobře, protože už konečně začíná být zima.

A zaměstnává mě psaní. I když ta Vévodkyně má tendenci mě vážně trápit. Kdybych tak jen přišel na způsob jak... nevím.

A jak jsem řekl, poslední dobou se mnou něco je. Nevím co, ale je to čím dál tím horší.

Smečka

LINEKER

Veverky jsou kundy.

Vážně. Kundy, úplně všechny.

Kdyby se mi tak jedna dostala do drápů. Co já bych tomu pitomému, prázdnému, roztěkanému *kundímu* ksichtu udělal... povídám, chce se mi z toho, chce se mi...

Vím, vím, musím vydechnout, to jen... moje hlava, uklidni se, Linekere, no tak, kámo, klídek.

Dobrá. Jsem v pohodě. Sedám si. Klid, klid, klid...

Tohle je moje oblíbené místočko: u okna. Dost velké, vysoko a s výhledem na nespočet budov ztrácejících se v mlze. Někdy mezi nimi ve velkých hejnech létají raci. Z dálky se jejich pohyb zdá pomalý, jako by to ani nebyli jednotlivci řídící se instinktem – krákající, klovaající, poletující a páchnoucí jako osolené krysy –, přesunují se jako jeden organismus, jako příliv ve zpomaleném záběru. Už nejsou sami sebou. Jsou součástí něčeho většího, něčeho, co má své vlastní instinkty.

Nejlépe jdou sledovat pozdě odpoledne, když je nebe celé oranžové. Lehávám s bradou na packách a oči mi kloužou po ušmudlaném skle ve snaze je zpozorovat. Vyhlížím vegetaci – větve trčící z oken nebo sloupy pokryté popínavou révou. Tam je obvykle spatřím, tmavý flek pohybující se na zeleném pozadí. Když se podívám pořádně, vidím, jak se vrtí a připravují. Představuji si, jak se jim v zapadajícím slunci lesknou zobáky, představuji si jejich ohlušující výkřiky, jak do světa krákají své nápady ve snaze najít shodu. Pak najednou bez varování vzlétnou. Nejprve vypadají jako šíp pokrytý látkou, potom jako zvíře zavřené do pytle. Nesourodá horda snažící se najít společný směr. To se jim nakonec podaří a stanou se letícím a převalujícím se tmavým flekem, písni beze slov a nápěvu. Volání. Jsou částí Volání.

Snažím se soustředit na jednoho, jen na jednoho, a sledovat ho, ale vždycky se mi ztratí v hejnu třepotajících se křídel a já přemýšlím, jaké by to bylo létat nebo i jen běžet pod nimi. Jednou bych je chtěl následovat těmi zvláštními osamělými budovami tam venku a neznámými ulicemi, které jsem nikdy neviděl, jen jednou. Jen jednou jít někam dál.

A potom najednou klesnou, jako kdyby je síla, která je nadnáší, pustila, a oni se snesou dolů a zmizí v nějaké velké dřavé střeše. Představuji si, jak poletují a usazují se na trámy pokryté jejich hustými, krémovitými výkaly, a poslouchám ten úžasný hluk, který společně v hejnu vydávají.

Potom zaslechnu sténání a kňourání a uvědomím si, že to jsem já. Někdy, když se mi tohle stane, přijde

a pocuchá mi uši nebo mě podrbe na bradě a mně začne ocas bušit o podlahu, i když jsem v myšlenkách stále někde tam venku s ptáky. Potom se vrátí k tomu, co dělal, tak jeho činnost začnu sledovat, dokud se na-
koniec zase nezamyslím a neusnu. A znovu se mi zdá o těch špinavých raccích na jejich podělaných střechách a o tom, jaké by to bylo zapomenout, kým jsem, a stát se někým jiným.

Nebylo to vždycky takové. Kdysi jsem měl také takové hejno, svou vlastní smečku. Psi jsou společenská zvířata – trochu jako vlci, ale ne tolik nafoukaní. Víte, jak to myslím? Podle mě jsou vlci totiž poněkud arogantní. Průměrný vlčí samec bere sám sebe *velmi* vážně. S těmi zmetky se nedá hrát ani bavit, pořád jen žvaní o chytání a sledování stop v bahně nebo o lovu, bratrství a podobných věcech. A to jejich hlasité dýchání; kurva, vážně nemusíte při běhu dělat takový randál. A ty vaše vlčice – ty jsou ještě horší. Zkurvený hipísačky, všechny.

Nic proti tomu, chápejte. Ne že bych to taky necítil, když se toulám hluboko v lese, nebo že bych si občas rád pořádně nezavyl, jen to prostě chce trochu nadhledu! Pro změnu se chvíli taky bavte.

Z očí do očí bych jim to samozřejmě neřekl. Vlci jsou děsiví. Jsou navíc po zuby ozbrojení (a to doslova – ty moje mrňavé špičáky jsou proti těm jejich tesákům zhola k ničemu), nemluvě o tom, že jsou naprosto

nepředvídatelní. Vlkovi se nechcete zprotivit, to mi věřte. Mluvím z vlastní zkušenosti.

Tomu se říká *předzvěst budoucího*. To jsem zjistil od Rege. V podstatě vás to má nalákat k další četbě, protože se v tomhle příběhu někde objeví vlk.

Kde jsem to skončil? Už si vzpomínám – navzdory našim rozdílným náhledům na svět, sdílí vlci a psi společný původ. Někdy v minulosti, pravděpodobně v době, kdy jste se vy začali zajímat o okopávání hlíny a pěstování plodin, se naši předci rozdělili na dvě frakce. My – psi – jsme se, zaujati teplem vašich ohňů, vůní pečeného masa i těmi hezkými zvuky, které vydáváte, a bezpečností vašich osad, rozhodli připlížit se blíže k vám.

Doléhalo k nám vytí z hor: *Hlupáci! Vraťte se! Zabijí vás! A sežerou! Zavraždí vás svými oštěpy! Zradí vás, tak jako zradili Volání! Nepatří na tuto zem, bratři a sestry! Vraťte se a spaste se, neopouštějte naše posvátné bratrstvo! Budete ztraceni! Zahubeni! Zatraceni! Haũũũũũũũũũũ!*

Jo? A kdo se směje teď, he? Slyšeli jste někdy o palmescích od Pedigree? Žužlavých tyčinkách? Zbytcích po kuřeti korma? Podrbal vás někdo někdy na břicho? Hráli jste si někdy s míčem? *Viděli* jste někdy vůbec míč? Víte, co umí? Leželi jste někdy u ohně – UVNITŘ DOMU – a usínali v bezpečí čtyř stěn, o ně se nemusíte starat, se střechou, která vás udrží v suchu? Na podlaze, jež není plná červů, kteří vám chtějí vlézt do zadku, aby se mohli živit nějakými ubohými kousky hnijícího jeleního masa,

které bublají ve vašich pohublých střevech? Co? Vystřčili jste někdy hlavu z okna dodávky a nechali vítr, aby vám vytáhl jazyk z tlamy, a přáli si, ať to trvá věčně? Dotkli jste se někdy písku? Pili do pozvracení mořskou vodu? Sebral po vás někdy někdo vaše lejno? (Vlastně si nejsem tak úplně jistý, proč to dělá – a abych k vám byl zcela upřímný, nevadilo by mi, kdyby s tím přestal.)

Vzhlíželi jste někdy k holé tváři obklopené slunečním svitem a přemýšleli, jestli můžete něco milovat víc? He? Tak co?

Ani kurva hovno. Pořád se musíte plížit v lesích, spát ve sněhu a každé ráno počítat mrtvé mladé. Jak se vám to pozdává?

Ale opakuju– ne z očí do očí. To sakra ani náhodou.

Takže jsme se rozdělili, my a vlci. Vydali jsme se každý jinou cestou. Ale pořád máme smečky, to se nezměnilo.

Moji smečku jsem už tři roky neviděl.

Vzpomínám si na dvě události z dřívějšího, než se všechno změnilo. Ta první je pozitivní, z jednoho únorového dne.

Byla pořádná zima, nebe čisté, na zemi jinovatka a bobky mrzly dřív, než dopadly na křupající trávu parku v The Rye. Přišli jsme brzy, slunce stále jen rudá bublinka nad peckhamskými střechami. Takhle brzy ráno panovalo krásné ticho, protože se zatím nerozjela doprava. Opravdu balzám pro uši. Ve frňáku to ale probíhalo úplně jinak. Ranní vzduch byl směsicí různých pachů a každý z nich voněl zcela jinak.

Prošli jsme brankou, Reg mě pustil z vodítka a já byl *volný*. Packy zaškrábaly o beton, zorné pole se zúžilo, vzduch byl jako ledové moře a přelévající se hustá mlha se za mnou kroutila jako vlny. Poslechl jsem Volání.

Chytil jsem totiž stopu, víte. Nedala se splést. Páchla jako olej a vejce. Cítil jsem, jak kroutí dráčky a jak mu škube v tom jeho pitomém ocasu.

Srdce mi bušilo jako o závod, rychle jsem vyběhl po pěšině a zahnul vlevo na trávník, kde jsem vletěl do křoví. A tam na mýtince stál – směle a s přihlouplým výrazem na ksichtě na mě hleděl, jako bychom se viděli poprvé – čuryn jeden vypatlanej. Pustil to – ořech, větývku, kamínek nebo co to kurva šmudlal v pazourách – a vystřelil pryč. *Tentokrát tě ale dostanu*, pomyslel jsem si, *ty malá mrcho. Mám přece náskok, ne? Mlha mě skryla. Teď budeš můj. Zakousnu se do toho tvýho rozklepanýho zadku a vyrvu ti... do prdele, zdrhnul na strom.*

Se smykem jsem zastavil a párkrát, za zbytečného štěkání, vyskočil po kmeni nahoru. Zíral na mě těma prázdnýma hnědýma očima.

„Hej, Line, dostals ho, kámo?“

Ohlédl jsem se a uviděl v mlze blížící se známý tvar.

„Cože?“

„Toho veverčáka,“ řekl Pajdal. „Dostals ho, nebo ne?“

Pajdal se posadil vedle a celý udýchaný a natěšený zvedl hlavu k větvi, kde seděla veverka, kterou se mi opět nepodařilo chytit. Škubla ocasem a uvelebila se.

Pajdala jsem poznal před pár lety, když se spolu se svým dvojnožcem přistěhoval z Liverpoolu. Zpočátku mi připadal trochu nervózní, pravou nohu měl celou ovázanou po rvačce se staffym – proto to jméno; kulhal i potom, když mu sundali obvazy –, a tak jsem ho vzal pod svá křídla, víte, dával jsem na něj pozor. Pak jsme se sblížili, no, a asi by se dalo říct, že je to můj nejlepší kámoš. Hned po Regovi, samozřejmě.

Byl to hodný pes, náš Pajdal. Věrný, dobromyslný, často se smál, typický labrador. Ale rovnou vám povídám: za tím jeho černým čenichem měl totální vzduchoprázdno.

„Mám něco v tlamě, Pajdale?“

„He?“ Podíval se na mě, pak se znovu obrátil k větvi. Vydechoval do mlhy obláčky páry. „Ne, proč?“

„Vidíš něco na zemi? Srst, krev, vnitřnosti, něco takového?“

„Érr, ne. Proč? No tak, Line, pověz mi to. Dostals ji, kámo? Hej!“

Pajdal najednou vyskočil a začal na strom štěkat. Veverka ho chvíli sledovala a pak odhopkala z dohledu.

„Slez dolů, ty hajzle mrňavej!“ křičel Pajdal. „Roztrhám tě, slyšíš?!“

Tohle mimochodem říkám kvůli vám. Psi nemluví – ne tak jako vy. Nemyslete si ale, že jste díky těm úžasným zvukům, kterým říkáte řeč (a věřte mi, je opravdu úžasná, dovedl bych vás poslouchat celé hodiny), mistry komunikace. To byste se pletli. Jste tu teprve pár set tisíc let. Myslíte, že

by se svět dohrabal tam, kam se dohrabal předtím, než jste se objevili vy, aniž by proběhlo nějaké to žvanění? To snad ne. Vždyť stačí jen chvíli poslouchat. Zavřete oči a otevřete uši – svět žvaní bez ustání. Kolem dokola se ozývá volání.

Ale zpátky k Pajdalovi a mně. Stalo se to tak, jak říkám, jen bez toho mluvení. To si vymýšlím. Básnická licence – to mám taky od Rege.

„Dostanu tě kurva!“

Potřásl jsem hlavou a obrátil se k odchodu, ale najednou jsem ucítil na ocasu čenich.

„Také přeji dobré ráno, mladá dámo,“ pozdravil jsem, když jsem se ohlédl na černobílou border kolii, momentálně uchvácenou mým zadkem. Scapa se odtáhla a šťastně frkla.

„Zdravím,“ řekla. Pokynula ke stromu. „Zase ti pláchla?“

„Už to tak bude,“ odpověděl jsem.

„Vypadá docela šmrncovně.“

„Šmrncovně? Na těch malejch pizdách není nic šmrncovního.“

„Ách, ale mě připadají roztomilé.“ Zavrtěla ocasem. „Taková chlupatí rarášci.“

„No, já bych jim nejradši utrl ty jejich chlupaté hlavy,“ zavrčel jsem.

Scapa nesouhlasně mlaskla. „Ty jsi tak vzteklý, Linekere.“

„Nejsem, já jen... chci říct, *vidělas* někdy...“

„Nazdárek, Scap!“

Pajdal odskočil od stromu a přihopsal k nám.

„Dobré ráno,“ zasmála se, když ji oběhl. „A jak se máš ty?“

„Dobře, holka, díky za optání, co ty? Poslyš, jen tak mimochodem, dneska ti fakt skvěle voní řiť.“

„Óóó, díky, Pajdo. To je od tebe moc milé. Mám se dobře.“

Bylo poznat, že lže.

„Co se děje?“ chtěl jsem vědět. „Tvůj dvounožec už tě nepouští do postele?“

Scapa se rozhořčeně zamračila.

„Aby bylo jasno, můj *pán* mě vždycky pustí do postele. V posteli žádné problémy nemáme. Jen... zdá se být nějaký ustaraný. Nevím, co se děje.“

„Hej!“ ozval se Pajdal a zavrtěl ocasem, „Ten můj taky.“

„Vážně?“ divila se Scapa.

„Jo! Kurňa, málem mě dneska ráno zapomněl nakrmit. Jen si tam seděl, poslouchal rádio, kroutil hlavou a mnul si čelo. Musel jsem štěkat jak na lesy, aby si mě vůbec všiml, do háje.“

„A co tvůj, Linekere?“

Reg se *opravdu* zdál poněkud zachmuřelý, když o tom tak přemýšlím. Pokrčil jsem rameny.

„Asi to bude ročním obdobím. *Dos Piernas* jsou v zimě vždycky melancholičtí.“

„Jo, řek' bych, že máš pravdu, kámo,“ přitakal Pajdal. „Tak pojďme, vypadneme.“

Opustili jsme mýtinu a našli Rege s pány Pajdala a Scapy. Postávali v hloučku a s vážnými tvářemi, schoulení před zimou, pozorovali unavenýma očima své okolí. Potom jsme zas vyrazili pryč a při běhu jsme jeden na druhého doráželi.

Na vrcholu kopce nás uvítal hlas.

„Zdravíčko, mládeži!“

Proti obzoru se rýsovala hrdá silueta irského setra, který mával ocasem v pomalých elegantních obloucích. Jeremy. Zatímco jsme se k němu blížili, on se na nás usmíval. Jeho ořechová srst se leskla ve svitu stoupajícího slunce.

„Všechny vás srdečně zdravím!“ zvolal.

Jeremy to občas trochu přeháněl se svým urozeným chováním, ale popravdě byl skoro tak nóbl jako královniny spodky.

Pozdravili jsme se a očuchali. Byla tam i Skalka, černá anglická chrtice s úzkým čenichem a zkráceným ocasem. Trpělivě seděla po boku svého pána, který naléhavě promlouval do telefonu. Všiml jsem si, že Jeremyho panička vrtěla skloněnou hlavou.

„I vaši dvojnožci se chovají divně?“ zeptal jsem se.

„No, nevím, jestli divně, ale Mildred je rozhodně znepokojená,“ odpověděl Jeremy a nasadil statečnou tvář. „Dnes ráno téměř nevylezla ze dveří, jak moc plakala, chuděra moje milovaná.“

Smutně se podíval na silnou ženu ve žluté bundě, která právě povzbudivě plácala pána Skalky po rameni.

„To mě poser,“ zaklel jsem.

„Vskutku,“ souhlasil Jeremy. „Nejen tebe, ale i mě, starý brachu. Poserte nás všechny. Zlepšilo se u tebe něco, Skalko, láska moje?“

Skalka přiklusala a žduchla Jeremyho čenichem do hrudi.

„Ne,“ odpověděla. „Smrdí jako mrtví hraboši. To je strach, strach a zděšení.“

Všichni jsme se shodovali, že přesně takto páchne strach a zděšení.

„To není dobré,“ prohlásila Scapa, „ani trochu. Jsem z toho nervózní.“

Jeremy se rozzářil.

„Nedělej si starosti. Nejspíš je to jen nějaká viróza. Co? Pajdale? Pajdale, co se děje, starý brachu?“

„Linekere,“ oslovil mě Jeremy, když se díval přes mou hlavu.

„Co?“

„Pozor.“

Bum!

Hvězdičky před očima, bolavá žebra, země se točila. Jako kdyby do mě ve čtyřicetimílové rychlosti narazil sto-librový kámen. Což je vlastně téměř přesně to, co se stalo. Jen to místo kamene udělal Wally.

„Chachacha!“ duněl jeho hlas, zatímco já jsem se válel na zemi pod stromem.

„Dostal jsem tě! Haha!“

„Do prdele, Wally, nemohls mě varovat, co?“

„Ne, to by pak nebyla taková bžunda. Chachacha!“

Wally byl stafordšírský bulteriér s ksichem jako past na medvědy a srstí v barvě bahna.

Snažil jsem se popadnout dech. Skrz mlhu a rozostřený zrak jsem viděl, jak si Scapa a Skalka odběhly hrát na honěnou. Pajdal a Jeremy mi do obličeje štekali své rady.

„Vstávej, člověče!“ říkal Jeremy. „Dej mu co proto!“

„Dělej, kámo! Dělej!“

Slyšel jsem, jak Wally slintá, chroptí a sípe, ale než se mi podařilo vstát, znovu do mě narazil a převálil mě. Stydím se za to, ale vyjel jsem. Na třetí útok jsem se však už připravil, uhnul jsem stranou a vrhl se mu na záda, abych sevřel tlamu kolem jednoho z jeho uší.

„Slez! Slez ze mě!“

Wally skákal a kroutil se, ale já jen s vrčením stiskl pevněji čelisti. Možná jsem vořech, ale kousek teriéra ve mně někde bude. Jsem zmetek z řádně tuhým kořínkem.

Jeremy a Pajdal mě stále podporovali štěkotem a někde v dáli jsem viděl, jak Scapa povalila Skalku. Mlha se zvedala, úsvit přecházel v den. Znovu jsem stiskl, jen jsem trochu přitlačil a...

„Au!“

Wally vyjel jako štěně a já ho se smíchem pustil. Hned, co jsem vyhrál, jsem si odskočil a vymočil se.

„Dobrá šou, vážně dobrá!“

Jeremy div netleskal. Pajdal ke mně přiběhl a žduchl mi do ramene.

„Hezky, kámo! To byla řádná nakládačka.“

Wally se válel v hlíně, fňukal a packou si drbal ucho. Pak znovu vstal, párkrát si odfrkl a zase se křenil od ucha k uchu – a věřte mi, že je to pořádná štreka.

„To bylo dobrý,“ souhlasil zadýchaně. „Dobrý. Skvělá sranda. Ha.“

Mlaskl, rozhlédl se a pohledem spočinul na Pajdalovi. Na ksichtě se mu rozložil podivný výraz. Pajdal se nejistě postavil.

„Na co koukáš, Wally?“ zeptal se.

„Na nic,“ zalhal Wally. Olízl se.

„Wally,“ zavrčel Pajdal, „ani na to nemysli.“

„No tak,“ mrkl na něj Wally. „Nebud' labuť. Aspoň trochu.“

„Wally!“

Nezapomínejte, že Wally byl plnohodnotný a zasloužilý člen smečky. Byl to náš kamarád a klidně bychom pro něj i umřeli, stejně jako on pro nás. Tak to prostě ve smečkách je. Ale neostýchám se přiznat, že na něm bylo pár podivností. Zejména co se týče jeho zájmů, jeho, ehm, *zálib*.

Jedna z nich, vlastně ta hlavní Wallyho slabost, byla poněkud znepokojující. Kdybyste ho neznali, mohli byste si o něm cosi myslet, ale pletli byste se. Jsem si stoprocentně jistý, že *takový* on nebyl. Ne že by mi to nějak vadilo – pokud dáváte přednost zadnímu vchodu pořádně obdařeného mastifa před hlavním vchodem pěkné kokršpanělky, je to vaše věc – ale o to Wallymu nešlo. Vím to, protože jsem

Wallyho viděl až po koule v každém druhu čuby, která se odvážíla přihopsat na sto yardů od jeho pořádně velkého čumáku. Měl všechny – od basetek přes dánské i afghánské chrtice až po čivavy, prostě všechny. Takže Wally rozhodně nebyl na pejsky.

Ale jisté věci měl rád. Když měl zrovna náladu, tak velmi rád olizoval ostatním kulky.

A teď zrovna dostal chuť na ty Pajdalovy.

Stál jsem vedle Jeremyho a společně jsme sledovali, jak běhají po parku – Pajdal vyděšeně a Wally ve slastném deliriu. Jeremy si povzdechl.

„Krása pohledět, že?“ řekl. „Jak se loví a pronásledují, divocí a volní. *Lovec a kořist*.“

„Máš pravdu, Jezi,“ odpověděl jsem. „Je to nádhera.“

A opravdu byla. V onom chladném, mrazivém dni s mou smečkou v našem teritoriu bylo všechno tak, jak být mělo. Nádhera. Skoro jsme zapomněli na naše dvojnožce, když na nás zavolala Skalka.

„Podívejte.“

Všichni jsme se ohlédlí. Naši páni utvořili kruh. Nejen oni, ale i další. Občas můžete vidět, že spolu při procházce prohodí pár slov, ale toto bylo nezvyklé. Bylo jich dvacet, třicet, možná i víc, někteří s sebou měli psy – i takové, kteří se v The Rye obvykle neobjevovali – běžci, rodiče s dětmi. Lidé všech představitelných barev: černí, bílí, hnědí, žlutí, růžoví, červení, všichni spolu mluvili, někdo máchal rukama, někdo se handrkoval, jiní utěšovali ty, kteří se zhroutili.

A kolem nich se v ledových závanech větru nesl silný pach hrabošů.

Z ulice se ozvaly sirény, potom se z dálky přidaly hlasy a křik.

„Co se to, u všech čertů, děje?“ divil se Jeremy.

Najednou už tak krásně nebylo. Zmocňovalo se nás tušení, že se všechno brzy změní. A to je pro psy ten nejhorší pocit na světě, věřte mi, jsem odborník. Potřebujeme vědět, jak se věci mají. Kde co najít, kdy se co stane – ať už dobré či zlé. To nás činí šťastnými – jasné hranice a žádné změny, snažně vás prosím. Když se ale pomíchají nebo odstraní, tak to potom končí sranda. Je to, jako by nás někdo uhodil přímo do jádra naší duše.

Sklopili jsme ocasy a chtělo se nám schovat pánům za nohy, prchnout do bezpečí našich domovů.

To druhé, co si pamatuji, bylo mnohem horší.

Rok utekl jako voda. Zima ustoupila jaru, pak přišlo líné léto slibující dlouhé dny prolinošené na slunci. Jenže nic, tentokrát své sliby nesplnilo. Sebrali mi moje hranice. Život už nebyl jako dřív.

Dny byly plné hluku, převážně z venku, ale i z televize, která byla trvale zapnutá. Obvykle mi to nevadilo, ale teď jsem se před ní schovával. Ukazovala pořád to samé – vlajku vlnící se ve větru, fialové bundy, tučná písmena a hlasitá slova oznamující, jak se věci budou od nynějška mít. A obrázky těch, kdo nesouhlasili.

Dole z ulice se hlasitě ozývaly motory a výstřely, které mě, musím přiznat, zaháněly pod pohovku, kde jsem trávil většinu těchto dní. Můj výhled – má nejoblíbenější věc – se změnil k nepoznání. Alespoň jednou za den, někdy i častěji, zaduněla exploze. Vzdálená rána, řinčení okenních tabulí a Reg vyhlížející ven na plameny a kouř stoupající do nebe. Když se kouř rozptýlil, většinou na některé ze střech zela jako jizva zubatá trhlina, pokud tedy budova celá rovnou nespadla. Zanedlouho přestal Reg roztahovat závěsy. Bylo horko, nedýchatelno a tma.

Většinou jsme zůstávali uvnitř, a když už jsme šli do parku, tak jsem ostatní viděl jen zřídka.

Ten poslední den ale ano, i když jen na chvíli.

Bylo to v červenci. Právě když jsme přišli k bráně do parku, přihn Timer se drobný teplý déšť. Vzduch byl plný mlhy – nebo kouře, už se to téměř nedalo rozeznat. Cítil jsem známé napětí ještě předtím, než jsem ho uviděl; ten jedinečný šum lidí směřujících za svým cílem, pocit blížícího se bodu zlomu. Tentokrát se jich sešlo více než obvykle. Na piknikové louce někdo postavil provizorní pódium, ze kterého teď s pomocí megafonu promlouvala žena západoindického původu. Cítil jsem pečené maso a rozdávaly se kelímky s pitím. Slova té ženy byla naléhavá, ale zároveň vlídná a silná. Vnímám jsem teplo davu kolem ní, voněl po citronech, krvi a oceli. Žádní hraboši – takhle voní čerstvá naděje.